

som han selv taalte nogen Indblanding udefra i sit Landbrug, da han havde et, lige saa afgjort vil det danske Landbrug modsætte sig noget saadant, som sket er i Kolindsund. Jeg tvivler ikke om, at Befolkningens store Flertal vil erkende, at en Samfundstilstand ikke er holdbar, hvor mægtige Organisationer uhindret kan kaste sig over en sagesløs, fredelig og lovlydig Befolkning og ruinere den økonomisk ved at blokere dens Produktion. Der er omdelt paa de Herrer's Pladser en Henvendelse stilet til Regering og Rigsdag fra „Kolind og Omegns Haandværkerforening“, hvori de netop peger paa den Skade, som det har været for Egnen og Egnens Erhvervs- liv, og skriver, at de finder sig „foranlediget til at anmode Lovgivningsmagten om at sikre saadanne lovmæssige Forhold, at den Næringsfrihed, der gennem Grundloven og Næringsloven er tilsikret Landets Borgere, bliver uomtvistelig og Genstand for Lovens fulde Beskyttelse mod Overgreb, saaledes at det bliver muligt for de omskrevne Landmænd at drive deres lovlige Erhverv ugenert og for os at fortsætte vort mangeaarige Samarbejde og Samhandel med samtlige Egnens Landmænd uhindret.“ Og saa finder de Anledning til at paapege det uheldige i det Forhold, at det i mange Tilfælde er kommet til uvedkommendes Kendskab, hvorledes erhvervsdrivende har disponeret, naar de afsendte Varer med Statsbanerne — det er i Virkeligheden en Beskyldning mod Statsbanernes Personale for at staa i Ledtog med Fagorganisationerne. De siger: „vi anmoder derfor om, at det maa blive paalagt Administrationen af disse at foranledige, at sligt for Fremtiden ikke kan finde Sted, idet vi finder det i Samfundets Interesse, at de af Staten drevne Samfærdselsmidler fungerer paa en saadan Maade, at det ikke medfører vidtdreven Adgang for uvedkommende til at kontrollere Erhvervenes Dispositioner, naar de som Statens Kunder benytter disse Samfærdselsmidler.“ Jeg vil haabe, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil være opmærksom paa dette Forhold. Man understreger saa til Slut Betydningen af, at den Næringsfrihed værnes, der gennem Grundloven er givet Landets Indbyggere.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen nævnte ogsaa Kolindsund-Affæren, og det har for Resten flere Medlemmer af Socialdemokratiet gjort. Det er maaske saadan, at Fagforbundene er ved at føle denne Sag som en ond Pæl i Kødets. Det ærede Medlem mindede om Bøndernes Holdning i Provisorietiden. Det var netop det, jeg sagde

forleden Dag, at de Herrer kan være forvisset om, at lige saa stejlt og enigt Bondestanden stod den Gang imod Vold og Uret, der øvedes fra oven, lige saa afgjort vil vi vende os imod den Vold og Uret, der øves mod Landbrugserhvervet af Fagorganisationerne. Vore Fædre slap ud af Hoveriet, som de kendte det paa gammel Vis, og jeg beder Dem være forvisset om, at vi af al Magt vil væge os imod at tvinges ind i et nyt. Jeg vil slutte med i al Stiltfærdighed at give de samvirkende Fagforbund det Raad snarest at hæve denne brutale Blokade i Kolindsund, thi mere end noget andet vil den ellers aabne Befolkningens Øjne for, hvad det er, vi driver hen imod, og det vil give Bagslag.

**Anden Næstformand (Parkov):** Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen har Ordet for en kort Bemærkning.

**A. C. Mortensen:** Det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremsatte paa ny den urigtige Paastand, at der ikke var Lønstrid oppe i Kolindsund, den Gang Konflikten udbrod. For at bevise, at det ærede Medlem ikke har Ret i saa Henseende, skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle Linier af et Brev, der har været fremlagt under Retssagen. Det er dateret den 26. August 1923 og er fra Landarbejderforbundets Kolindsund-Afdeling; det hedder deri: „Afdelingen har i Dag haft Møde og vedtaget at rejse en kraftig Lønaktion for at tvinge de Herrer Arbejdsgivere til at afregne efter Overenskomsten og samtidig faa dem til at underskrive Kontrakt med os.“ Brevet er underskrevet af Niels Rasmussen, en af Arbejderne hos Konsortiet. Altsaa, naar Arbejderne rejste Kampen, var det for at tvinge Arbejdsgiverne til at betale den forholdsvis ringe Løn, som de havde Ret til ifølge Overenskomsten med Landarbejderforbundet. Men Kolindsundproprietærerne, de Folk, som ejer noget af Landets bedste Jord — det ærede Medlem Hr. Pinstrup stod jo her forleden Dag og sagde, at det var noget af den bedste Jord her i Landet —, de siger: Vi har ikke Raad til at betale den ringe Løn, som en Landarbejder kan faa efter de Overenskomster, der er afsluttet med Landarbejderorganisationerne. Jeg tror, det ærede Medlem skulde opgive denne Kamp, thi det nytter ikke, den kan ikke føres til Ende af de Herrer, der ønsker at forhindre Landarbejdernes Organisationsret. Det ærede Medlem talte ogsaa om, at man vilde sætte Kolindsund under Vand. Hvad er det, der er sket?